

Γέροντας Ιωσήφ ο Κύπριος ο Κουτλουμουσιανοσκητιώτης: «Πάτερ Μωυσή την αρετή δεν τη μαζέψαμε μαζί»!!!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Έναν τέτοιο γέροντα αμέριμνο, απλό, ταπεινό, με μεγάλη εμπιστοσύνη στον

Χριστό και την Παναγία, γνωρίσαμε. Ήταν από το Ριζοκάρπασο της σήμερα τουρκοκρατούμενης Κύπρου κι ήλθε στο Άγιον Όρος όταν κι αυτό ήταν Τουρκοκρατούμενο. Εκοιμήθη πριν δώδεκα έτη σε ηλικία εκατόν έξι ετών. Είχε στο Άγιον Όρος ογδόντα έξι έτη. Εξήλθε αυτού μία δύο φορές, για να πάει προσκυνητής στα Ιεροσόλυμα. Ογδόντα έξι έτη είχε να φάει κρέας. Ογδόντα έξι έτη είχε να δει γυναίκα. Είκοσι πέντε έτη είχε να πλύνει το πιάτο του. Υγιέστατος, εγκρατέστατος, εξυπνότατος, αγαθότατος.

Εκατόν τριών ετών ανέβηκε στη σκέπη του κελλιού του να διορθώσει τα κεραμίδια. «Ότι ζητάω από την Παναγία μου το στέλνει» έλεγε. «Έχω την εικόνα της, της Οικονόμισσας, και με οικονομεί η Υπερευλογημένη... Να, τώρα ήθελα νερό και ήλθες να μου φέρεις».

Μια φορά ήλθαν δύο φίλοι από την Αθήνα, νεαροί οικογενειάρχες, και με ρωτούσαν αν υπάρχουν γέροντες του Γεροντικού και της Φιλοκαλίας. Υπάρχουν τους είπα και τους πήγα στον γέροντα αυτόν, τον μοναχό Ιωσήφ τον Κύπριο. Ήταν τότε εκατόν πέντε ετών. Ήταν ξαπλωμένος κι έκανε κομποσχοίνι. «Οι κύριοι» του λέγω, «είναι από την Αθήνα και ήθελαν να πάρουν την ευχή σου». Τον είδαν πως δεν είχε όρεξη για κουβέντα. Αφού είπαν δύο-τρία λόγια, τους έκαμε νόημα να φύγουμε. Φεύγοντας λένε στον γέροντα: «Γέροντα, είμαστε με πολλά προβλήματα, σας παρακαλούμε να προσεύχεσθε». «Θα προσεύχομαι» τους απαντά, «αλλά για να προσεύχομαι θέλω και λεφτά»! Ντράπηκα πολύ, τα έχασα, δεν ήξερα τι να πω. Προσπαθούσα να δικαιολογήσω την κατάσταση. Απορούσα γιατί να το κάνει αυτό. Τους πήγα σ' έναν άγιο άνθρωπο κι αυτός να ζητάει χρήματα για να προσευχηθεί; Αυτός που δεν γνώριζε καλά-καλά την αξία των χρημάτων και δεν τους έδινε μεγάλη σημασία. Οι άνθρωποι έφυγαν και λυπήθηκα.

Την άλλη ημέρα που πήγα να τον δω, μου λέει: «Πάτερ Μωυσή την αρετή δεν τη μαζέψαμε μαζί. Μην μου φέρνεις κόσμο να με τιμάνε. Ζήτησα από τον Θεό να με τιμήσει στην άλλη ζωή, όχι σ' αυτή την ψεύτικη». Εξεπλάγην. Ντροπιάσθηκε στους ξένους ζητώντας χρήματα, που ποτέ δεν είχε και ποτέ δεν τ' αγάπησε, με ντρόπιασε κι εμένα. Πού να τολμήσω να ξαναπάω κόσμο. Χάλασε την εικόνα του, ως σπουδαίου ασκητού. Κατέστρεψε την πρόσοψη του. Ποιος από μας το κάνει αυτό; Ήταν ταπεινός. Υπεράνω και του σκανδαλισμού. Τον ένοιαζε τι θα πει γι αυτόν ο Θεός κι όχι οι άνθρωποι. Όταν το είπα στους φίλους έμειναν άφωνοι...

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης, Η εύλαλη σιωπή, εκδ. «Εν πλω»

Πηγή: http://h-agaph-panta-elpizei.blogspot.com/2010/10/blog-post_08.html